कुत्सायाङ्कन् तेन शूरम्मन्योऽहं रणात्तेन निरस्तः इत्यपुष्कल मुक्तम्॥ ४१॥

यद्गइत्यादि। असौ रामः कुब्रह्मयज्ञके यद्भवन्तं शरैरभा ययत् अत्रासयत् तदपि न पौरुषं कथमित्याह भीरुं भयशीलं अतएव गेहेनर्द्दिनं स्वगृहएव नर्द्दतीति ग्रहादित्वाणिन् पात्रे समितादित्वात् क्षेपे समासोविभक्त्यलोपश्चेति परः अभाययदि ति भियोञ्यन्तात् घी स्मिभ्योर्घाद्ध्वर्थे ञौ मञ्चेत्यस्य भीर्भीष् वेत्यस्य च नात्र विषयः यतः शरेभ्य एवात्र भयं विवक्षितं नतु प्रयोजकात्कर्त्तुः कुत्सितोब्रह्मा ब्राह्मणः कुब्रह्मः देशाद्ब्रह्मणः कुमहद्भ्यान्तुवेति पक्षे षः तस्य कुत्सितोयज्ञ इति निन्दायां विका रसंघेत्यादिना कः अतएव प्रयोजनाभावात्तत्र समथा राक्षसा न गच्छन्ति पुरुषस्य भावः कर्म्म वेति पूर्व्वेण ष्णः॥ ४१॥ भ०

चिरकालोषितं जीर्णं कीटनिष्कुषितं धनुः। किं चित्रं यदि रामेण भग्नं क्षत्रियकान्तिके॥ ४२॥

चिर। यदि रामेण क्षत्रियकान्तिके कुत्सितक्षत्रियसमीपे भग्नन्धनुः किन्तच्चित्रमाश्चर्य्यं क्षत्रिया जनकादयः तस्य कुत्साया ङ्कन् क्षत्रियकस्यान्तिके दूरान्तिकार्थयोगे षष्ठीसमासं विधाय पश्चात्सप्तम्यधिकरणे चेति चकाराद्दूरान्तिकार्थेभ्यश्चेति सप्तमी किमिति न चित्रमित्याह चिरकालमुषितमिति कालाध्वनोरि ति द्वितीयां विधाय अत्यन्तसंयोगेचेति द्वितीयासः जीर्णञ्चि ज०म०